

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3266 van 29 oktober 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 maart 2007, verklaart er zich op 8 maart 2007 vluchteling.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 1 augustus 2007, verstuurd op 2 augustus 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker zou de neef zijn van X, een belangrijke commandant in Laghman en zou als zijn chauffeur gewerkt hebben. De commandant had problemen met X, een andere commandant. Na de moordaanslag op X zou verzoeker bedreigd zijn door mannen van X.
- 4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - vooreerst heeft verzoeker allesbehalve geloofwaardig gemaakt dat hij de chauffeur van X is geweest;
 - er wordt gewezen op een belangrijke tegenstrijdigheid en een omissie.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 In een eerste middel werpt verzoeker een schending van artikelen 48/3, 52 en 62 in van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.
- 2.2 De specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht;
- 3 Wat betreft de vaststelling dat verzoeker allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt de chauffeur van X geweest te zijn, stelt hij in zijn verzoekschrift dat uit de door de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat hij niet de chauffeur geweest is. Verzoeker heeft immers verklaard zelf niet politiek actief te zijn geweest. Bovendien wordt zijn relaas stevig ondersteund door het feit dat X en X werkelijk een geschil hadden met vechtpartijen als gevolg en door het feit dat X werkelijk door de Amerikanen gearresteerd en opgesloten werd. Verzoeker heeft trouwens ook gespecificeerd dat zijn werkgever in de gevangenis van Pol-i Charkhi werd opgesloten hoewel de bestreden beslissing stelt dat hij dit niet heeft kunnen aangeven. Verzoeker heeft voorts duidelijk vermeld dat hij ongeletterd was zodat het voor hem moeilijk was om precieze data weer te geven.
- 2.4 Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het ongewisse is gebleken met betrekking tot een aantal nochtans erg belangrijke facetten van het leven van X zoals

het verzet tegen de voormalige Russische bezetter, de aard van diens aanvankelijke medewerking en uiteindelijke breuk met de Taliban, de aard van diens vete met X, de concrete beschuldigingen die in dit verband tegen X geuit werden en de locatie waar deze zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, zijn politieke concurrenten alsook de periode van zijn overlijden. Dit gebrek aan kennis over nochtans elementaire informatie omtrent de persoon van X hypothekeert dan ook ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de persoonlijke band (neef, chauffeur) die hij claimt jarenlang te hebben gehad met X. Wat het ingeroepen analfabetisme van verzoeker betreft, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker doorheen de asielprocedure niettemin spontaan gebruik gemaakt heeft van de Perzische jaartelling die gangbaar is in zijn land van herkomst zodat er derhalve toch verwacht mag worden dat hij een belangrijke gebeurtenis zoals de dood van zijn neef X (di. de spilfiguur in verzoekers asielrelaas) meer bij benadering kan situeren in de tijd. Wat betreft de plek waar verzoekers neef in het verleden werd vastgehouden, kan uit het geciteerde gehoorverslag worden opgemaakt dat verzoeker inderdaad op de hoogte bleek te zijn van de aanvankelijke detentieplaats, doch niét kon vertellen waar X vervolgens nog gedurende geruime tijd gevangen werd gehouden. Als dusdanig blijft de vaststelling die in de bestreden beslissing wordt uitgewerkt, zij het in genuanceerde mate, gehandhaafd.

- 2.5 Met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde omissie vestigt verzoeker er vervolgens de aandacht op dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken óók te kennen heeft gegeven dat hij is vrijgekomen middels tussenkomst van zijn oom en de betaling van een geldsom; dat, mocht dit zelfs niét het geval zijn, dergelijke omissie trouwens niét van aard is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen.
- 2.6 Wat de bovenvermelde omissie betreft stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor géén melding gemaakt heeft van de tussenkomst van zijn oom of de betaling van een geldsom. Verzoeker heeft de verklaringen in kwestie nochtans voor akkoord ondertekend nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou. De Commissaris-generaal heeft bijgevolg redelijkerwijze en op goede gronden de nodige kanttekeningen geplaatst bij dit cruciaal aspect van verzoekers asielrelaas.
- 2.7 Verzoeker wijst op informatie die aantoonst dat zijn neef X en X werkelijk in onmin leefden met mekaar en er zich in dit verband soms vechtpartijen hebben voortgedaan, dat X werkelijk gearresteerd en opgesloten werd door de Amerikanen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas naar eigen zeggen ten goede komt. Verzoeker volhardt met betrekking tot de omstandigheden van de dood van zijn neef bovendien in de verklaringen die hij in dit verband reeds heeft afgelegd en doet de gevolgtrekking die de Commissaris-generaal aan de bijgevoegde informatie verbindt af als voorbarig. Verzoeker wijst op diverse stukken die illustreren dat de omstandigheden van de moord op X de facto het voorwerp uitmaken van tal van speculaties en de Afghaanse president ertoe hebben aangezet om een onderzoek te laten instellen naar de toedracht van de zaak.
8. Verwerende partij antwoordt dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift wel allusie maakt op bepaalde informatie doch deze niét daadwerkelijk in bijlage heeft toegevoegd. Bijgevolg verkeert het Commissariaat-generaal niet in de mogelijkheid om kennis te nemen van de bewuste informatie en een verdediging te voeren. Hoewel verwerende partij zich bereid verklaart de bewuste informatie desgevallend te onderzoeken, kan de Commissaris-generaal echter niet zonder meer gehouden worden om uit te zoeken of de door verzoeker vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die

géén deel uitmaken van het dossier (R.v.St., nr. 107.674 van 11 juni 2002). Verweerder wijst in dit verband tevens naar artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat de procedure schriftelijk is en dat ter terechtzitting uiteindelijk geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift worden uiteengezet. Verweerder concludeert dat de door verzoeker aangehaalde argumenten alsnog niet van aard zijn om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing en de informatie waarop deze gestoeld is te weerleggen.

- 2.9 De in het verzoekschrift aangehaalde informatie met name dat (uit verschillende bronnen blijkt dat) de daders, de redenen, en de omstandigheden van de moord op X het onderwerp zijn van speculaties doet aan de overige door de bestreden beslissing vastgestelde motieven geen afbreuk. Het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en zijn vage verklaringen over X alsook de vastgestelde omissie in verband met de wijze waarop hij vrijkwam raken de kern van het asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt ondermijnd.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Dit is in casu niet het geval.

- 10 In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 1 In een tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekende partij aan dat krachtens artikel 48/4, § 2, c elk soort van geweld beschreven als insurgency gerelateerd geweld alsook warlordism en criminaliteit in het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt wanneer er sprake is van een intern gewapend conflict, stelt zij de vraag hoeveel doden per vierkante kilometer noodzakelijk zijn opdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een ernstig risico zou erkennen en stelt zij tot slot vast dat de passieve berekeningswijze door het Commissariaat-generaal gebruikt niet accuraat is.
- 3.2 Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 EVRM rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er in de provincie Laghman een gewapend conflict aan de gang is maar voegt er aan toe dat de gevolgen voor de burger eerder beperkt bleven gelet het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot de grootte van de provincie samen met het aantal inwoners.

Zij meent hieruit vervolgens te moeten besluiten dat het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beperkt is om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat men zich vooreerst ernstige vragen kan stellen omtrent de methode die verwerende partij hanteert om het werkelijk aantal doden ten gevolge van het gewapend conflict te evalueren minstens omtrent de juistheid van de door haar gehanteerde cijfers over het aantal gerapporteerde slachtoffers.

Zo werd met betrekking tot de oppervlakte van voornoemde provincie de totaliteit ervan inclusief de talloze onbewoonde gebieden als uitgangspunt genomen en heeft men zich als zodanig niet louter beperkt tot de bewoonde gebieden. Met betrekking tot de bevolking kan worden vastgesteld dat in de voetnoot van het vermelde antwoorddocument uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen rekening werd gehouden met de nomaden die toch ook burgers zijn. Het antwoorddocument geeft zelf aan dat CEDOCA geenszins claimt dat de telling omtrent het aantal slachtoffers volledig is. Volgens de Uppsala Conflict Database, geciteerd in het document, waren er in 2006 tussen de 3079 en 4208 doden. Klaarblijkelijk wordt er dus al rekening gehouden met een foutmarge van 30% daar waar algemeen geweten is dat in dergelijke situaties de foutmarge veel hoger kan liggen. De door CEDOCA gehanteerde cijfers komen onder meer van overheidsinstanties, ngo's en andere bronnen. Uit publieke informatie blijkt echter dat de Afghaanse staat momenteel onbekwaam is om een volledige en effectieve controle over het grondgebied te waarborgen alsook dat ngo's uit veiligheidsoverwegingen hun personeel uit bepaalde gebieden terugtrekken. Deze vaststelling roept bijgevolg twijfels op met betrekking tot de exactheid van het door overheid en ngo's aangebrachte cijfermateriaal.

Het voormelde antwoorddocument van CEDOCA verwijst voorts naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties uitgebracht in september 2006 alsook naar een rapport van de Secretaris-Generaal van 15 maart 2007 om te kunnen besluiten dat de kern van het conflict nog steeds in het zuiden en het zuidoosten gelegen is, er in het noorden weliswaar criminaliteit en banditisme voorkomen maar men niet kan stellen dat de toestand daar noemenswaardig verslechterd is. Tenslotte stelt dit document ook nog dat wat betreft het zwaartepunt van het conflict en geografische spreiding van de aan de *insurgency* gerelateerde incidenten er in 2007 vooralsnog geen grote wijziging blijkt te zijn.

De Raad stelt vast dat het ondertussen nieuw verschenen rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 21 september 2007 wijst op een aanzienlijke toename van het conflict in (de eerste helft van) 2007. Zo merkt het rapport op dat het aantal terroristische en andere aanslagen met 20 % is gestegen ten opzichte van 2006. Zo werden er gemiddeld 548 incidenten per maand gerapporteerd in 2007 ten opzichte van 425 in 2006. Daar waar 76% van de zelfmoordaanslagen gericht waren tegen Afghaanse en internationale troepen waren de slachtoffers in hoofdzaak burgerslachtoffers (143 burgerslachtoffers werden gedood in zelfmoordaanslagen

tussen januari 2007 en augustus 2007). De Verenigde Naties hebben 78 districten in Afghanistan als extreem riskant ingeschat; deze zijn daartoe ontoegankelijk voor de VN.

Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land “aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu”.

Diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNCHR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met “onveilige” districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit de districten Alishing en Dawt Shah in de provincie Laghman; deze districten komen voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is. Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.